

Arrest

nr. 265 610 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 augustus 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 31 mei 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 7 januari 2019 met nummer 214 735 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Verzoeker dient op 26 februari 2019 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 juni 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 7 december 2020 met nummer 245 509 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Verzoeker dient op 26 januari 2021 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 25 februari 2021 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming. Bij arrest van de Raad van 8 juni 2021 met nummer 255 967 wordt het door verzoeker ingestelde beroep verworpen.

1.4. Verzoeker dient op 12 februari 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Verweerder neemt op 12 augustus 2021 een beslissing, waarbij de aanvraag bedoeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.02.2021 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene kan een visum aanvragen via de ambassade in Pakistan.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedures. Hij wist eveneens dat hij bij een negatieve beslissing het land dient te verlaten. Hij heeft drie asielprocedures opgestart. De Belgische asielinstanties hebben zijn motieven drie keer onderzocht. De Belgische asielinstanties oordeelden dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Ook zijn verklaarde problemen met de Taliban werden niet geloofwaardig bevonden. De actuele veiligheidssituatie in Afghanistan is regionaal erg verschillend. Het geweld is voornamelijk doelgericht van aard. Er is geen verhoogd risico om het slachtoffer te zullen worden van willekeurig geweld voor inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod. De Belgische asielinstanties concludeerden dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Betrokkene heeft geen schending kunnen aantonen van een schending van artikel 3 van het EVRM indien hij terugkeert naar Afghanistan, meer bepaald naar zijn regio van herkomst. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen besliste dat hij de ervaring en de kennis heeft om zich alleen te kunnen beredden in Afghanistan (talenkennis, opleiding automechanica, kleermaker,...). Hij beschikt bovendien nog steeds over een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en clanleden in de regio van herkomst. Betrokkene is zeer zelfstandig. Hij kwam als minderjarige alleen naar België. Hij zal zich zeker kunnen beredden op de Afghaanse arbeidsmarkt. De Belgische asielinstanties stellen vast dat een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor hem veilig en redelijk is. Hij kan zich eventueel tijdelijk in het land van herkomst hervestigen.

Betrokkene was minderjarig bij binnenkomst België (16 jaar). Hij ging van 2017 tot 2021 naar school (Centrum leren en werken (CLW): polyvalent mecanicien personenwagens en lichte bedrijfsvoertuigen). Betrokkene heeft gewerkt als schoonmaakmedewerker voor de gemeente en als arbeider-jobstudent. Hij is lid van een sportvereniging. Deze elementen van integratie kunnen echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De kennis en ervaring die betrokkene in België heeft opgedaan, verhinderen hem niet terug te reizen naar

Afghanistan om zich vervolgens te richten tot de Belgische ambassade gevestigd in Pakistan indien hij terug wilt keren naar België voor een periode langer dan drie maanden.

Dat zijn zus legaal in België verblijft, verhindert hem eveneens niet om terug te keren naar zijn land van herkomst waar nog meer familieleden van hem verblijven. Hierbij kan opgemerkt worden dat zijn zus naar België kon komen nadat ze een procedure opstartte bij de Belgische ambassade in Pakistan. Het visum dat zijn zus op 19.09.2017 aanvraagde bij de Belgische diplomatieke post te Islamabad, Pakistan, werd op 11.07.2018 door de dienst Vreemdelingenzaken goedgekeurd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Zijn zus heeft in België een eigen gezin. In de regio van herkomst beschikt betrokkene over een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en clanleden. In België is er verder geen enkele vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

1.6. Verzoeker dient op 23 augustus 2021 een derde volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek is thans, blijkens het wachtregister waartoe de Raad toegang heeft, hangende bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat kan worden beschouwd als een eerste, tweede en derde middel een schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middelen:

[...]

Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Vei 'weker heeft geen contact meer met zijn land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al zijn dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België.

Verzoeker woont reeds meer dan 4 jaar in België. Verzoeker heeft een duurzame band met België.

De zus van verzoeker woont in België en heeft een verblijfstatuut.

Verwerende partij houdt er een te enge interpretatie van art. 8 EVRM op na. Verzoeker riep artikel 8 EVRM in de ruimste mogelijke zin in als buitengewone omstandigheid. De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.10.2001, nr. 99.769)

Art. 8.1. EVRM bepaalt: Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

In het kader van de procedure op grond van art. 9 bis VW, wordt dit artikel gewoonlijk toegepast met oog op de bescherming van het familie- en gezinsleven.

Immers staat de bescherming van het familie en gezinsleven naast de ruimere notie van het privéleven. VANDE LANOTTE stelt dat één van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is. (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die KEurc 2001, nr. 640 en 649). Hij specificeert als volgt: Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon het recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel. Het is niet aan verwerende partij om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu privéleven expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker kan zich dan ook in elk geval beroepen op artikel 8 EVRM.

Elke sociale band in zijn land van herkomst is definitief doorgeknipt met dit lange verblijf. Men vergete niet dat verzoeker zijn land van herkomst diende te ontvluchten. In België hebben verzoeker duurzame vriendschapsbanden opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

[...]

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt

voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consstat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien hij teruggewezen zou worden naar Ethiopië, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

Verwerende partij gaat volledig voorbij aan de precaire situatie in Afghanistan.

De recente verandering in de situatie van Afghanistan doet de gegronde vrees voor vervolging en het reële risico van ernstige schade aan Afgaanse burgers in de zin van de artikelen artikel 48/3 VW en minstens loopt de cliënt een reëel risico op schade in de zin van art. 48/4 VW.

Deze plotselinge verslechtering van de situatie wordt door betrouwbare bronnen aangetoond en op ruime schaal gemediatiseerd. Hoewel de situatie onstabiel en chaotisch is, kan niemand vandaag de dag nog voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land.

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen het Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit.

Bijgevolg is de veiligheid en de humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 met een drastisch tempo verergerd. Het land is nu in handen van de Taliban, die de macht hebben gegrepen. De situatie ter plaatse ontwikkelt zich van dag tot dag en is onstabiel en chaotisch.

Op heden is de situatie echter niet meer te vergelijken met die van enkele maanden geleden, die reeds gekenmerkt werd door toenemend geweld. De Verenigde Naties schatten dat er in het eerste semester van 2021 al 1600 burgerlijke slachtoffers vielen, een nieuw record. De situatie is sinds augustus 2021 erg precair, waardoor verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren:

“De kwestie stelt zich niet langer, omdat de situatie in Afghanistan ‘verschrikkelijk’ is, zegt Mahdi Er is geen algemene beslissing over het verbod op gedwongen terugkeer, maar volgens Mahdi kan het niet anders dat in iedere individuele beslissing repatriëring niet meer kan.

Maandag zijn ook de commerciële vluchten naar en van de Afgaanse hoofdstad Kaboel stopgezet. De luchthaven is in handen van het Amerikaanse leger, dat de evacuatie van diplomatiek personeel probeert in goede banen te leiden.

Het Commissariaat — Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf erkende op al 16 augustus 2021 via haar website dat de situatie, die de afgelopen jaren al problematisch was, door het offensief van de Taliban plotseling is gewijzigd. Daarom heeft het CG VS besloten de kennisgeving van (negatieve) beslissingen over aanvragen van Afghanen en de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming tijdelijk op te schorten, ten minste tot eind september.

“Het CGVS voert een tijdelijke, gedeeltelijke opschorting in van de betekening van beslissingen van de cliënten afkomstig uit Afghanistan

Wij hebben de evolutie van de situatie in Afghanistan de voorbije weken meer dan ooit opgevolgd. De situatie daar was de voorbije jaren al zeer problematisch. Met het versterkt offensief van de Taliban is de situatie er op korte tijd onverwacht snel gewijzigd.

Omdat de situatie er snel evolueert en het moeilijk in te schatten is hoe de situatie er binnen enkele weken zal uitzien, besloten we een tijdelijke opschorting van de beoordeling van de status van subsidiaire bescherming in te lassen.

Die beslissing geldt in eerste instantie tot eind september.

Deze verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, is ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan (UNHCR) van 17 augustus 2021.

« In the wake of the withdrawal of international troops from Afghanistan, there has been a rapid deterioration in the security and human rights situation in large parts of the country. The Taliban has taken control of a rapidly increasing number of districts, with their advance accelerating in August 2021, to capture 26 out of 34 of Afghanistan's provincial capitals in the space of ten days, ultimately taking control of the presidential palace in Kabul. The upsurge of violence has a serious impact on civilians, including women and children. UNHCR is concerned about the risk of human rights violations against civilians, including against women and girls and against Afghans who are perceived by the Taliban to have a current or past association with the Afghan government or with the international military forces in Afghanistan or with international organizations in the country. »

De UNHCR beklemtoont dat de recente ontwikkelingen de behoefte aan bescherming van Afghanen doet toenemen, zowel uit hoofde van het Verdrag van Genève van 1951 als uit hoofde van andere vormen van internationale bescherming, waaronder subsidiaire bescherming, zelfs van degenen die reeds aanwezig zijn in landen waar zij reeds vóór de escalatie van het geweld in Afghanistan internationale bescherming zouden hebben aangevraagd. Daarnaast benadrukt de UNHCR dat alle verzoeken om internationale bescherming behandeld moeten worden volgens eerlijke en efficiënte procedures. Het *is* imperatief dat het recht om internationale bescherming aan te vragen niet beperkt wordt.

« UNHCR notes the imperative to ensure that the right to seek asylum is not compromised [...] All claims of nationals and former habitual residents of Afghanistan seeking international protection should be processed in fair and efficient procedures. UNHCR is concerned that recent developments in Afghanistan are giving rise to an increase in international protection needs for people fleeing Afghanistan, whether as refugees under the 1951 Convention or regional refugee instruments, or as beneficiaries of other forms of international protection. The same applies to those who were already in countries of asylum before the recent escalation of violence in Afghanistan. »

De UNHCR maakt duidelijk dat het intern vluchtalternatief naar een veilig gebied, gezien de onstabiele situatie, niet kan worden gebruikt om de internationale beschermingsstatus te ontzeggen.

« In view of the volatility of the situation in Afghanistan, UNHCR does not consider it appropriate to deny international protection to Afghans and former habitual residents of Afghanistan on the basis of an internal flight or relocation alternative. »

Bovendien wijst het UNHCR erop dat voor personen wiens verzoek om internationale bescherming vóór de recente gebeurtenissen werd afgewezen, de huidige situatie aanleiding moet kunnen geven tot een wijziging van omstandigheden die in aanmerking moet worden genomen indien een nieuw verzoek wordt ingediend.

« For individuals whose claim had been rejected prior to recent events, the current situation in Afghanistan may give rise to changed circumstances, which need to be considered if a new asylum claim is submitted. »

Wanneer zelfs de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de situatie als 'verschrikkelijk' beschrijft, staat het vast dat de veiligheid van de Afghaanse burgers niet gegarandeerd kan worden. Ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een 'verhoogd risico' te repatriëren uit Afghanistan toont duidelijk de ernst van de situatie aan.

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht:

" Onvermijdelijk ", zo noemt een woordvoerder van de Afghaanse president Ashraf Ghani een terugkeer naar een burgeroorlog zoals in de jaren 90. Ghani heeft geen vertrouwen meer in de vredesgesprekken met de talibanrebellens die in de Golfstaat Qatar plaatsvinden, ook al wil hij die gesprekken voortzetten."

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met een grote korrel zout genomen. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar hun eerdere schrikbewind:

"But much of the world is wary of their reassurances. After taking over Afghanistan in 1996, the Taliban imposed their harsh interpretation of Islam with punishments like floggings, amputations and mass executions."

Op Tuesday, a Biden administration official confirmed that any central bank assets the Afghan government had kept in the United States would not be available to the Taliban.

Many Afghans, too, remain utterly unconvinced by the new face presented by the Taliban, and its promises of political pluralism and women's and minority rights.

(...)

More broadly, the United Nations secretary-general warned of having received "chilling reports of severe restrictions on human rights" across Afghanistan since the Taliban began its takeover. "

Slechts enkele dagen nadat de beloftes werden uitgesproken, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om loze beloftes gaat:

"The Taliban have repeatedly vowed a complete amnesty but an intelligence document for the UN said militants were going door-to-door hunting 13down former government officials and those who worked with US and NATO forces.

According to a confidential document by the UN's threat assessment consultants seen by AFP, militants were also screening people on the way to Kabul airport.

They are targeting the families of those who refuse to give themselves up, and prosecuting and punishing their families 1according to sharia law'," Christian Nellmann, the group's executive director, told AFP.

"We expect both individuals previously working with NATO/US forces and their allies, alongside... their family members to be exposed to torture and executions

Op heden staat de Taliban zelfs al niet langer toe dat Afghanen naar de luchthaven van Kaboel gaan om het land te verlaten.¹⁴ Sinds kort heeft de Taliban enkele delen van de luchthaven van Kabul in handen.

Ook alle repatriërvluchten van burgers zijn stopgezet, door de toenemende onveiligheid in Kabul.

Op 26 augustus werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door Islamitische Staat, niet minder dan 90 mensen gedood en 160 gewond, enkele dagen voor het geplande einde van de evacuatie van buitenlanders en Afghanen die het nieuwe Taliban-regime wilden ontvluchten.

Het land wordt duidelijk nog steeds bedreigd door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida, naast de Taliban.

De overname van het land door de Taliban heeft een uiterst verslechtering van de veiligheidssituatie tot gevolg.

De Raad van State heeft geoordeeld dat :

"Hieruit lijkt te moeten worden afgeleid dat het aantonen van een algemene situatie, die bedreigend is voor de bevolking van een land of een regio, voldoende kan zijn om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten." (arrest n° 165.470, 1 december 2006, in de zaak A. 178.826/VII-36.755)

De voormelde elementen, te weten de wijziging van de situatie in Afghanistan, moeten , doen cliënt dan ook besluiten dat hij in ondergeschikte orde aanspraak te kan maken op de subsidiaire beschermings-status.

De situatie is zonder twijfel bijzonder ernstig. Deze informatie toont aan dat de dreiging in Afghanistan op heden zeer significant is. De veiligheid van de burgers kan aldus niet gegarandeerd worden. Bijgevolg is het terugsturen van verzoeker naar Afghanistan om aldaar in eerste instantie de nodige documenten te bekomen volledig onaanvaardbaar en een schending van art. 3 E.V.R.M.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

De huidige situatie in Afghanistan staat momenteel het normale verloop van verblijfsprocedures in de weg:

• De meeste grensovergangen worden door de Taliban geblokkeerd, waardoor personen die zich nog in Afghanistan bevinden zich nagenoeg onmogelijk naar de bevoegde Belgische diplomatieke posten kunnen begeven. Volgens de UNCHR vertegenwoordiger voor België en Nederland is de grensovergang bij Spin Boldak, aan de grens met Pakistan, wel open. Het is echter onduidelijk wie de grens mag oversteken.

- De Afghaanse overheidsdiensten zijn tot nader order gesloten, waardoor de afgifte en legalisatie van documenten (zoals akten van burgerlijke stand en paspoorten) niet meer mogelijk is.

De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op redelijke wijze genomen.

[...]

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. "

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. "

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

In casu is er niet langer sprake van een duidelijk kader. De Dienst Vreemdelingenzaken laat in deze na determinerende motieven te geven waarom de aanvraag niet voldoet. De door de dienst Vreemdelingenzaken weerhouden verklaring is kennelijk onredelijk en komt neer op pure willekeur. Op basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vw bevat geen inhoudelijke criteria voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Dat is een discretionaire bevoegdheid van de minister en de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze hebben echter openlijk verklaard dat zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepassen.

De instructie van 19 juli 2009 is op zichzelf geen bindende rechtsnorm. Formeel werd ze vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). De staatssecretaris en de DVZ hebben publiek meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hun aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie. De verwerende partij schendt dan ook het vertrouwensbeginself. Verzoeker mocht erop vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekend maakt ook in hun individuele geval worden toegepast. Dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid. Verzoeker mocht verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf.

Verzoeker haalden de volgende argumenten aan om zich te beroepen op de buitengewone omstandigheden:

[...]

De bestreden beslissing is genomen zonder rekening te houden met alle nuttige gegevens en op kennelijk onredelijke wijze. Verweerder heeft de materiele motiveringsplicht heeft geschonden.”

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op het in artikel 9 van de Vreemdelingenwet neergelegd principe dat een machtiging om langer dan de in artikel 6 van deze wet bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, door de vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In casu werd verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard, omdat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad wijst erop dat verweerder bij het beoordelen of de aangevoerde omstandigheden buitengewoon zijn, beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen

2.5. Verzoeker geeft aan dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot doel heeft een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Hij stelt dat er in casu niet langer sprake is van een duidelijk kader. In zoverre verzoeker hiermee kritiek wenst uit te oefenen op de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze kritiek neerkomt op wetskritiek. De Raad neemt hiervan akte, doch is niet bevoegd om over te gaan tot de beoordeling van deze wetskritiek. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt alleszins niet dat ze *“[neer]komt op pure willekeur”* zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift. Zij motiveert duidelijk waarom de door verzoeker aangevoerde omstandigheden niet kunnen worden weer-

houden als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet ook niet in waarom uit de motivering zou blijken dat niemand in de toekomst nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in deze ook dat in casu enkel uitspraak werd gedaan omtrent de buitengewone omstandigheden, waarbij wordt nagegaan of er omstandigheden zijn die toelaten dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag alhier kan indienen. De vraag of verzoeker een verblijfsmachtiging kan worden toegekend, heeft betrekking op de grond van de zaak en werd in de bestreden beslissing niet beoordeeld. Verzoekers betoog over het ontbreken van inhoudelijke criteria voor het toekennen van een verblijfsmachtiging is in dit opzicht dan ook naast de kwestie.

2.6. Waar verzoeker benadrukt dat hij voldoet aan de criteria van *“de instructie van 19 juli 2009”*, kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder terecht heeft geoordeeld dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota werd de betrokken instructie vernietigd omdat ze afbreuk doet aan de door de wetgever voorziene discretionaire bevoegdheid ter zake van de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. Door een vernietiging is de betrokken instructie uit het rechtsverkeer verdwenen. Dienvolgens vermag noch verweerder, noch de Raad te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Waar verzoeker verwijst naar publieke mededelingen uit 2009 van zowel de toenmalige staatssecretaris als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, dient te worden opgemerkt dat dit alles niet toelaat om in het individuele geval van verzoeker af te wijken van het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder dient immers de wet te laten primeren op verklaringen die hiermee in strijd zijn. Verzoeker kan zich in dit kader ook niet beroepen op het vertrouwensbeginsel. Dit kan niet contra legem werken. Het impliceert ook niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wets-conforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

2.7. Verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Hij wijst erop dat deze verdragsbepaling zijn familie- en privéleven beschermt, waarbij een verplichting tot terugkeer naar zijn herkomstland een inmenging in dit familie- en privéleven zou inhouden. De Raad wijst er voor-eerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt. De bestreden beslissing strekt er weliswaar toe vast te stellen dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, die zouden verhinderen dat hij zijn verblijfsaanvraag kan indienen via de Belgische ambassade in Pakistan, doch strekt er niet toe verzoeker (gedwongen) van het grondgebied te verwijderen. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker ook nooit werd gemachtigd langer dan drie maanden in België te verblijven. De bestreden beslissing vormt dan ook geen weigering van een voorzetting van verblijf, zodat er geen sprake kan zijn van een *“inmenging”* in het familie- of privéleven. Alleszins wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing werd ingegaan op het door verzoeker opgeworpen artikel 8 van het EVRM als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.8. Wat betreft het familieleven met zijn alhier legaal verblijvende zus, werd in de bestreden beslissing aangegeven dat zijn zus een eigen gezin heeft, waarbij niet blijkt dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheid of hechte relatie, dat deze familieband onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming ressorteert. Deze stelling is pertinent en in overeenstemming met rechtspraak van het EHRM, dat stelt dat er voor meerderjarige familieleden zoals in casu bijkomende afhankelijkheidsfactoren zijn vereist, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Door te benadrukken dat zijn zus alhier verblijft en een verblijfsstatuut heeft, gaat verzoeker niet concreet in op de overwegingen in de bestreden beslissing dat zij hier een eigen gezin heeft en er geen elementen van afhankelijkheid blijken. Ook wordt ingegaan op het argument van verzoeker dat hij geen netwerk meer zou hebben in zijn herkomstland. Er wordt op gewezen dat er nog familieleden in Afghanistan verblijven en dat verzoeker in zijn regio van herkomst nog beschikt over een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en clanleden. Door louter te poneren dat hij geen contact meer heeft met zijn land van herkomst, toont verzoeker niet aan dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat hij nog kan terugvallen op een netwerk in zijn regio van herkomst. De Raad ziet overigens ook niet in hoe *“elke sociale band in zijn land van herkomst definitief [is] doorgeknipt met dit lange verblijf”*. Verzoeker verblijft slechts sinds enkele jaren in België, terwijl hij tot zijn zestiende levensjaar in zijn herkomstland heeft

verbleven. Ook de overtuiging van verzoeker dat een terugkeer een *“serieuze stap terug [zou] zijn”*, volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.9. Wat betreft het privéleven, wordt aangegeven dat verzoekers elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, zodat deze bijgevolg niet worden behandeld in de ontvankelijkheidsfase. Deze stelling is deugdelijk en pertinent. Het is immers vaste rechtspraak van de Raad van State dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in de fase van de ontvankelijkheid thuishoren. Zo oordeelde de Raad van zijn State in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Verzoeker toont niet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Door op stereotiepe wijze te verwijzen naar zijn *“duurzame band”* met België, zijn *“duurzame vriendschapsbanden”* en zijn *“sociale banden”* alhier en zijn theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM, toont hij niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven dat de bestreden beslissing met de voeten treedt. Voor zover hiervan toch sprake zou zijn, benadrukt de Raad dat de banden die verzoeker met België heeft opgebouwd, werden ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het blijkt niet dat er sprake is van dergelijke omstandigheden en verzoeker toont dit ook niet aan.

2.10. Verzoeker voert verder een schending aan van artikel 3 van het EVRM, waarbij hij wijst op de veranderde situatie in Afghanistan, dit ten gevolge van de machtsovername door de taliban in Afghanistan midden augustus 2021. Hij zet zeer uitgebreid en concreet uiteen dat de veiligheid en de humanitaire situatie sinds augustus 2021 met een drastisch tempo zijn verergerd. Dit staat het normale verloop van verblijfsprocedures in de weg, aldus verzoeker. In ondergeschikte orde stelt hij dat hij recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij onderbouwt zijn betoog met een verwijzing naar diverse rapporten en persberichten van onder meer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. De Raad neemt akte van dit uitgebreid betoog, doch dient te wijzen op de beperkingen van zijn bevoegdheid, wanneer hij als annulatierechter oordeelt over beslissingen getroffen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet doet de Raad als annulatierechter uitspraak over de *“overige beroepen”* – dit zijn onder meer de beroepen gericht tegen beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zoals de thans bestreden beslissing – wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De Raad dient zich hierbij voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuursbeslissing te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen (RvS 30 maart 1994, nr. 46.794). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient bovendien te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Ten tijde van het indienen van verzoekers verblijfsaanvraag op 12 februari 2021 was er nog geen sprake van de veranderde veiligheidssituatie in Afghanistan die verzoeker thans in zijn verzoekschrift schetst en situeert in augustus 2021. Logischerwijze heeft verzoeker deze veiligheidssituatie niet aangevoerd in zijn verblijfsaanvraag. Aangezien verzoeker deze elementen niet heeft opgeworpen in zijn verblijfsaanvraag, kan verweerder ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. In zoverre verzoeker verwijst naar de uitgebreide mediatisering van de machtsovername door de taliban en de eigen verklaringen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in dit verband – waarmee hij lijkt aan te geven dat verweerder ambtshalve rekening diende te houden met de veiligheidssituatie in Afghanistan – dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing dateert van 12 augustus 2021. De machtsovername door de taliban dateert van na deze datum. Ook de door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde verklaringen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en van de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties dateren van na deze datum. De Raad benadrukt nogmaals dat hij zich voor de beoordeling van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat deze werd genomen. De Raad is derhalve niet bevoegd om kennis te nemen van de elementen die verzoeker thans voor het eerst in zijn verzoekschrift opwerpt. Het staat verzoeker vrij een nieuwe verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, waarbij hij de

veranderde veiligheidssituatie in zijn herkomstland kan aanhalen als nieuw element. Verweerder zal hierover dan oordelen. Het komt echter niet aan de Raad toe zich in de plaats te stellen van verweerder en hier, in het kader van huidig annulatieberoep, uitspraak over te doen. Waar verzoeker aangeeft dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, staat het hem vrij een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zoals reeds aangegeven in punt 1.6., blijkt ook dat verzoeker op 23 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit verzoek is thans hangende bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die hierover zal oordelen. De Raad benadrukt nogmaals dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat verzoeker niet dreigt te worden teruggestuurd naar Afghanistan. Alleszins vereist een dergelijke maatregel een grondig onderzoek van verweerder naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Gelet op wat voorafgaat, kan verzoekers betoog niet leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

2.11. De Raad concludeert dat verzoeker niet aantoont dat verweerder in casu zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte of kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de artikelen 3 en 8 van het EVRM heeft ingevuld. Door zijn verblijfsaanvraag nogmaals te citeren en de overtuiging te zijn toegedaan dat in de bestreden beslissing deze elementen niet correct zijn beoordeeld, kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekers overtuiging geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur – met de omstandigheden zoals deze op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing voorlagen – tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA